

lapodon
 kevéssé
 sorral
 Kilián
 int! —
 s a fel-
 em betű
 k egyes
 mégis.
 tnak az
 gkisebb
 désedre
 gyet be
 ha előle
 ig várt,
 ak mint
 g jelené-
 ott rejt-
 Nelli-ke.
 n tellett.
 te édes
 kívánok
 sombor.
 eszédnek
 ki a föl-
 ál belöle
 Hamarjá-
 szá, bal,
 lig gyar-
 bár mely
 eje meg-
 olvasását
 tem. Csi-
 hany s a
 ajtónék a
 jubibra-
 gy a fia:
 Lap-s-nál.
 szlóm alá
 ma. Az a
 zt csupán
 A »Kis
 vární vele
 n.



Istvánká-
 eg Ilonká-
 ur (Bpst.

részére :
 ny Gyula

lókön!
 F. b.


ten.

KIS LAP

FÖLÉBREDETT . . . (Lásd a 247. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.



VILLÁM-SUGAR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —

(Képekkel.)

Irta *Donászy Ferencz.*

I.

(A prém-kereskedők tábora. — Villámsugar és Vis-tu-vis. — Feri. — Szomoru történet. — A bucsu. — A felső Misszúri csodás szikla-képletei. — Antilop-vadászat. — A földi-kutyák városa. — A csörgő kígyó.)



GY kora tavaszi napon számos tagból álló prémkereskedő-csapat táborozott a Felső Misszúri partján végig húzó ritkás pamutfaligetben, nem messze tőlük pedig egy magas természetű fiatal indiánus támaszkodott a Fekete-lábuak törzsének festői tarka ruházatában egy vörös cédrusfa derekához és villámló, tüzes szeme büszke nyugalommal nézte a lobogó tűz körül reggeliző társaságot.

Fején lapos, hermelin-bőr süveg ült két oldalán felálló, apró bölény-szarvacskákkal; fehér szarvas-bőrből készült, színes szíronnyal gazdagon kivarrt és körül rojtozott ruházata pedig, fiatal kora mellett is főnökre, még pedig vitéz főnökre mutatott mert az övéen függő számos diadal-jelein kívül, nyakában a szürke medvének fogaiból és körmeiből készült ékes nyakláncot, lábain pedig törzsének ismertető jelét, a tarka üveg gyönggyel és szíronnyal kihányt fekete mokasszinokat (bockor-forma lábbelit) viselte.

— Várva várt társaink hajnalban megérkeztek, reggeli után tehát tüstént indulunk, nemde, Budai uram? kérdé a tűz körül falatozó vadászok legöregebbike, kinek napbarnította ránczos arcán szívének megnyerő jósága, deres szemöldei alatt tüzesen villogó szemeiben pedig igaz-elmű, becsületes lelke tükröződött.

A megszólított — szintén idősebb férfiú — mindenről elfeledkezve, bánatos mélasággal merengett a lobogó lángokba, úgy, hogy reggelije: az étvágy gerjesztő szarvas-szelet érintetlenül hevert mellette.

A hozzá intézett megszólításra azonban fölrezzent, és nyugalmat erőltetve bánattól barázdált arczára, barátságosan felelé.

— Te vagy a vezető, Békeszerző, kit az indiánusok Vis-tu-visnek neveznek Szavainak tehát mindenben engedelmeskedünk. Parancsolj, azonnal indulunk!

A Békeszerzőnek szólított öreg vadász meglepődötten bölintott és pár pillanatig meleg, részvevő tekintettel pihentető rajta őszinte, becsületes tekintetű szemét.

— Hozzád méltó szavak, tanuljon belőlük mindenki! Messze Nyugat végtelen rengetegekben és mezőségein ezernyi veszély leskelődik az utasokra. A kipróbált vezető ügyességétől függ az egész utazó csapat életének és vagyonának biztossága. Föltétlen engedelmesség tehát mindenben a vezető szavának: ez a rengetegek törvénye. Aki ez ellen vét, csak oly büntetésre méltó, mint ha az állam java ellen vétene, mert veszélybe dönti az egész társaságot. Azért tehát még egyszer föltétlen engedelmességet követelek szavammak! folytatá, komoly tekintetét végig hordozva az egész társaságon; mert én vagyok a vezető! De te, Budai Pál, a nagy New-York városa leggazdagabb prém-kereskedője, te vagy csapatunk feje, kinek szintén engedelmességgel tartozik mindenki, mert te toborzottad össze e prém-kereskedő csapatot, hogy a barátságos indiánus törzsek gazdag prém-készletét össze vásároljátok...

— No meg a te értékes prémjeidet is, Békeszerző, melyeket a Misszuri zuhatagjai közt rejtegetsz! vágott közbe Pitt, az egyik kereskedő.

Az öreg komolyan bölintott.

— En is ebből élek! Becsületes uton és nagy fáradtsággal gyűjtöttem össze három éven át. Isten adja, hogy a vidéken kóborló Varju-indiánok eddig rá ne akadtak legyen. De most elég a fecsegésből. Rajta! Készülődjünk az indulásra!

— Mind együtt vagyunk? kérdé Budai.

— Mind. Nem hiányzik senki; csak a drága időt vesztegetnök a további halogatással.

— Bocsánat, de még hiányzik valaki! szölt közbe egy vidám, fiatalon csengő hang. Nekem egy suhanczra volna szükségem, ki reggelenként a csizmáimat fényesítse, ruháimat kefélje és a tükröt tartsa, amíg fésülködöm és a nyakravalómat felkötöm . . .

Rengeteg hahota nyomta el további szavait csipős, tréfás észrevételektől füszerelve:

— És aki az ágyat megvesse!

— Haját felbodorítsa!

— A szalvétát felkösse!

— A kávét megfújja!

Az öreg vadász azonban komolyan csóválta fejét.

— A rengetegben nincs ur és szolga, Alfréd urfi. Itt mindenki a maga ura és a maga szolgálja. Magának kell lováról és önmön magáról gondoskodnia. A tükrőről és csizma-fényesítésről nem is szólva, csak annyit mondok, hogy ez a nyalka vadászruha a sok tövis és tüske között nem sokára lépten-nyomon szabó után fog kiabálni.

Megint vidám hahota fojtotta el az öreg szavait, ki azonban kezét fölemelve, elhallgattatá a zajongókat.

— Nem nevetni való dolog ez. Ha a rengetegben ilyen kívánságai vannak Alfréd urfi: jobb lesz, ha mindjárt vissza fordul. Hosszu útunkban a várható szükölködés és veszedelmek közt ilyesmire nem jut idő . . .

A fiatal Duncan Alfréd arcán zavar és megszégyenülés váltakozott. Röstelkedve hebegett néhány mentegetődző szót; nagybátyja, Budai azonban jó-akarólag veregetett vállára:

— Sebaj! Elszöltad magadat! Békeszerző, én felelek öcsémért. Minden bajban és veszedelemben becsülettel meg fogja állni helyét. De nini, honnan jött, mit keres itt ez a fiu?

Mindenki kíváncsian a folyó felé nézett, mert egy tizenégy-tizenöt évesnek látszó, szegényesen, de tisztán öltözött fiu közelgett félénk, habozó léptekkel a készülődő társaság felé.

— Urak! Uraim! Nem fogadnának fel az utra? Becsületesen kiszolgálánám önöket! szölt meg bátortalanul rezgő hangon, mialatt nyílt, értelmes szemei esdő kifejezéssel tévedeztek egyikről a másikra.

Budai barátságosan intett neki, de az öreg vadász megelőzte.

— Nem annak a magyar telepesnek a fia vagy, onnan az öböl melletti kis tanyáról? Hogy van az édes apád? Már rég nem láttam. Ismerem, derék ember.

A fiu sápadt arcza vonaglott, szemei megteltek könnyüvel. Fogait össze szoritva, csak némán intett az öregnek, azután pedig zokogástól reszkető hangon felelé:

— Az vagyok! A nevem Derke Feri. Jó édes apámat egy hete hogy eltemettük többi testvéreim mellé. Sirba vitte a bánat és kétségbe-esés.

— És te szolgálának akarsz elszegődni? kérdezé Budai, ki midőn megtudta, hogy egy honfitársnak a fia áll előtte, kétszeres részvétet és hajlandóságot érzett az értelmes, megnyerő arczu fiu iránt.

— Szegény édes anyámon és kis hugomon akarok segiteni.

— Becsületes, jóra való szülők gyermeke. Bátran felfogadhatja, sir.*) szölt meg az öreg, óriási termetű Crawford kereskedő.

— Ezt mondom én is, erősíté a trapper,**) kezét jóakarólag a fiu vállaira téve.

— Ismertem a fiu atyját, többször vettem tőle hód-bőröket és elmondhatom azt az szomorú történetet, melyet róla az erdőbeli szatócstól hallottam, folytatá Crawford, őszülő szakállát simogatva.

Ezelőtt tizenhét-tizennyolcz évvel telepedett le ott a folyó alatti kis öbölnél. Akkor ez a vidék még járatlan vadon volt, de ő fáradhatlan munkásságával egész kis paradicsommá változtatta, nem egyszer élet-veszéllyel védelmezve meg családját és vagyonát a kóborló indiánus törzsek és a vadállatok támadásai ellen.

*) Sir = uram. (olv. ször.)

***) Trapper = a mezőségeken és rengetegeken élő vadász, ki az elejtett vadak bőreivel kereskedik.

Természetesen ő is, mint annyi más ily módon koldus-botra jutott telepes azt hitte, hogy az a föld, melyet véres verejtékével megmunkált és a vadontól elhódított, az ő igaz tulajdona. Nem tudta, vagy elfeledte, hogy a kormánytól meg köllene váltani. Egy nap aztán jött az ördög: egy ravasz ember, aki megvásárolta a kormánytól a földet és most ingyen jutott a megmunkált farm*) birtokába. Hej, sokan

lettek így koldussá és földön-futóvá, mert a más verejtékén meggazdagodni akaró lelketlen üzérkedők vizslaként szaglálják ki az ilyen farmokat és koldus-botot nyomnak a telepes kezébe, aki minden vagyonát, erejét bele ölte a földbe. Ennek a fiúnak az apját is ez tette tönkre, aztán sirba vitte a bánat és kétségbe-esés. Így volt ugy-e? Feri szomorúan intett s félre fordult, hogy újra elő törő könnyjeit letörölje.



A PRÉM-KERESKEDŐK ELINDULÁSA. (Lásd a 242. lapon.)

Mindenkit mélyen meghatott e szomorú történet és Budai a többiek nevében csakhamar megalkudott Ferivel, aki szerényen bár, de olyan feltűnő határozottsággal kért egy óra 12 dollárt, hogy Budai kíváncsian kérdezé:

— Miért ragaszkodol annyira a tizenkét dollárhoz, fiam?

*) *Farmnak* nevezik azt a darab földet, melyet a telepítvényes művel. Amolyan *tanya*.

Feri erre lesütött szemmel elmondta, hogy az az ember, aki farmjukat megvette, jó nyereséggel tüstént el is adta. Az új gazdát minden nap várják s akkor édes anyjának távoznia kell a jószágról. A legközelebbi városba szándékozik menni beteg-ápolónak. Kis hugát azonban nem tarthatja magánál; valami jóra-való családhoz akarja adni gondviselésbe, ami havonként éppen tizenkét dollárba kerül. Erre köll neki a pénz.

— Derék fiu vagy! szólt az öreg vadász meghatott hangon.

Feri öröm-sugárzó arcczal nézegette a foglalóba kapott, fényes ezüst dollárokat és azzal az ígérettel bucsuzott el a társaságtól, hogy két óra múlva az erődbeli szatócsnál lesz, ahol a társaság az utra még szükséges czikkeket akarta bevásárolni.

— Csak semmi fölösleges lomot ne hozz magaddal! Pár ing, egy takaró, czérna, tű, kés, kanál és egy bádóg tányér szükséges, egyéb semmi! kiáltotta utána az öreg vadász, midőn Feri dobogó szívvvel sietett a folyó kanyarulata mögött fekvő házacska felé, melynek nyitott ajtajából jóságos, de bánatdulta arcczal az édes anyja jött elébe.

Feri szeretettel ölelte meg, kezébe nyomta a dollárokat és elmondá a történeteket.

— Te és szolgál! kiáltá a szegény aszszony kétségbe esetten, majd meg szenvedélyes zokogással szoritá magához.

— Nem, nem eresztelek! Ha tiz körömet véresre dolgozom is értetek, együtt maradunk! Fiam, hát téged is elveszítselek?

— Nyugodj bele, édes jó anyám. Értetek örömmel viselek el mindent. Aztán ne busulj, a tél elején már vissza térünk.

— De ki védelmez meg a vadon veszéyei és a vér-szomjas indián csordák cselei ellen? Fiam, ne menj! Elvesztök ott a messzi indiánus területeken.

— Megsegít az Isten és a te imádságod, drága jó anyám! Ne tedd nehezebbé kétségbe esett fájdmaddal a válást. Igaz! A társaság feje, a jó Budai ur, úgy intézkedett, hogy az erődbeli szatócs minden hó elején elküldi neked pontosan a tizenkét dollárt. Most pedig ne sirj, jó anyám, inkább segíts az utra-valót össze szednem, mert két óra múlva indulunk.

Az édes anya végre, nagy nehezen ugyan, de mégis engedett fia biztató és rábeszélő szavainak és sűrű könyhulatás között készítette össze a kis uti motyót. Midőn azonban a válás nehéz percze elérkezett, azt

hitte, szive szakad meg s görcsösen borult a fia nyakába.

— Nem, nem tudlak elereszteni!

— Még egy csókot, drága jó anyám, azután eressz! Pontosnak köll lennem, mondá alig hallható hangon.

Neki is oly nehéz lett a szive; majd megszakadt, midőn siró kis hugát megölelve, gyorsan kisietett a szobából.

Sebes léptekkel, majd nem futva haladt át a kis kerten, hogy ne hallja édes anyja sziv-szagató zokogását, és a három egymásba nőtt nagy fekete tölgy felé sietett, melynek árnyában korán elhalt testvérei és édes atyja aludták örök álmukat.

Sirva borult a durván ácsolt fa-keresztre. Itt már szabad volt sirnia. Nem látta senki. És mialatt forró könyei a virágos sirhalomra omlottak, ajkai az ima szavait rebegték.

— Apám, édes jó apám, nézz le ránk onnan a magasból és segítsd, oltalmazd édes anyámat, kis hugocskámat! suttogá és egy csókkal elbucsuzva a néma sirhalomtól, anélkül, hogy vissza tekintett volna, sietett a cserjésbe, melynek sűrű bokrai csakhamar eltakarták előle azt a kis házat, hol boldog gyermekévei folytak, hol drága szerettei laknak, akikért most neki indul a nehéz, küzdelmes utnak.

(Folytatása következik.)

LATOGATÁS A GYERMEK-KÖRHÁZBAN.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

— Mindenki ünnepel, csak én unatkozom, itthon és egyedül! Ó, ez már borzasztó!

Duzzogva és morczosan állt Lola az ablaknál, amint ezt mondta és vágyakozva nézett ki az utcára. A mama pedig fölpillantva himzéséről, szeliden mondá:

— Ügyes gyermek soha sem unatkozik. Van könyved, játék-szered bőven.

— Ó, az mind olyan unalmas! Egy hét óta egyéb multságom sincs. Ugy szeret-

nék már kísértelni! Mamácska, hadd menjek ki... csak fél órácskára! Hiszen a doktor bácsi azt mondta, hogy már semmi bajom.

— Nem egészen azt mondta, hanem azt, hogy még ma óvakodnod kell, mert nagy szél fúj; de holnap, ha szép idő lesz, kísértélhetsz.

— Ó, ezt csak azért mondta, hogy ki-nozzon! Azok a doktorok úgy szeretik kínozni az embert! Tudom, egész Budapesten nem tölti senki oly szomorúan az ünnepet, mint én!

— No no, kedveském, talán akad akinek még rosszabb dolga van, mint otthon nagy kényelemben pihengetni, játszogatni s a türelmes mamával szemben duzzogni és makranczoskodni. Ott van pl. a te kis játszótársad, a szegény Marika.

Lola hirtelen abba hagyta a duzzogást és a mamához sietett.

— Igaz a! Hát mi van szegény Marikával? Három hete, hogy oly szerencsétlenül elesett és eltörte a lábát, aztán elvittek... Hol van?

— A gyermek-kórházban. No, nincs ott rossz dolga. Meggyógyítják, gondosan ápolják, már jobban is van, de épp azért annál inkább ér rá unatkozni és busulni. Az édes anyja tudod, nagyon szegény asszony és két kicsi gyermeke miatt alig-alig juthat el a háztól, hogy a beteget meglátogassa. Hát így bizony szegény Marika ott fekszik ezen a szent ünnepen is a beteg-ágyán; hiába kívánczik anyja és testvérei után; és alkalmasint nem beszélne oly megvetőleg a te könyveidről, játék-szereidről, ha ilyesmivel szórakozhatnék.

Lola elkomolyodott.

— Mamácskám, ha holnap szép idő lesz, séta helyett ellátogathatnék szegény Marikához?

— El.

— És... és szabad a játékszereimből neki adnom egyet-mást? Nekem nagyon sok van...

— Szívesen megengedem. Csak jól válaszd ki, mi való annak, aki még nem kelhet föl az ágyból.

Vége volt a Lola rossz kedvének. Nagy buzgósággal szedte elő játék-szereit és válogatta, latolgatta, melyik volna legjobb a szegény kis betegnek. Nem volt ám ez könnyű munka. Még el sem készült vele, mikor haza ért testvére, Palika és ugyancsak bámult, hogy Lola milyen fontos képpel szorgoskodik.

— Te is kereshetnél a könyveid, játék-szereid közül valamit.

Elmondta, kinek, minek.

— Holnap meglátogatom szegény Marikát. Legalább ünnep másodnapján legyen egy kis öröme. Mert örülni fog, tudom. Jöjj te is!

— Szívesen mennék, de holnap már elnézhetnének Terka néniékhez is, ha szabad kijárnod. Neked már úgy sem jut egyéb ünnepi mulatságod.

— No bizony! Hát nincs nekem jó dologom itthon is? Én szegény Marikához megyek.

— Nem bánom, hát veled tartok.

A mama jóvá-hagyásával végre meghatározták, mit visznek Marikának, és most már nem volt egyéb kívánságuk, csak hogy másnap szép idő legyen.

Kivánságuk beteljesedett: gyönyörű napfényes, enyhe tavaszi idő következett. Korán délután indultak s nem sokára ott voltak a gyermek-kórházban, a beteg Marika ágyánál.

Hogy megörült a kis beteg mikor látogatóit megpillantotta! Hát még mikor kirakták elébe a szép képes könyvet, a játék-szereket! Öröm volt nézni a szegény kis szenvedőnek nagy boldogságát.

— És... és itt is hagyják nekem? kérdé szinte kételkedve.

— Hogy ne? Ez most már mind a tied.

— Ó de jó lesz! De nagyon köszönöm! Így már nem fogok annyit buslakodni, szépen eljátszogatok és könnyebben elviselem a nagy bajomat.

Most mindjárt még nem is került rá a sor, hogy egymaga játszogasson, mert Lola és Palika vidáman elcsevegtek, játszogattak vele majdnem sötét estig.

Bucsuzáskor Marika szinte könyezve köszönte meg látogatóinak az ő jóságukat.

— Álmodni sem álmodtam volna, hogy ilyen ily boldog vidám ünnep-napom lesz. Bizony, szinte elfelejtettem, hogy beteg vagyok.

Lola pedig, mikor haza ért, szintén olyan kellemes, vidám meglepedést érzett, mint ha még soha sem töltött volna ilyen jól el ünnep-napot.

— Furesa! Pedig tulajdonképen nem is mulattam, csak a beteg Marikát mulattattam.

— Ugy lesz az, Lolácskám, szólt Palika, hogy aki szenvedőt vigasztal meg, az a maga lelkének szerzi a legédesebb örömet.

C S E M E G E.

(Képpel a 219. lapon.)

DISZES nyuszi-palotának
Hagyjátok el teremét!
Nyuszikáim, ide mellém —
Hoztam egy kis csemeget.

Nem is fodros káposztának,
Salátának levelét —
Sárga-répát! Nyuszinak a
Legkedvesb eledelét.

Nem is gyökér-szálnak adom —
Karikába aprítám.
Jöjj, fehérke; jöjj fekete;
Jöjj, te tarka nyuszikám!

Négyen vagytok, négy karikát
Tartok most elétek én.
Nálatok most nincs boldogabb
Nyuszi a föld kerekén!

A GYERMEK UTJA.

— Példázat. —

(Képpel a ezimlapon.)

NÓTEKONY melegség áradt be, a burok fölpattant s fény özönlött a gyermek szemébe. A teremő nagy Természet pedig megszólalt:

— Ébredj, élj és fúsd végig a pályádat! Ha hiven követed örök igaz törvényeimet, szép lesz e pályának mind a négy szaka.

Fölbredett a gyermek (Lásd a képet a ezimlapon.) és megindult az élete pályáján.

Mosolygó tájon vezetett át az annak első szaka. Lomb fakadt, virág nyílt, madár zengett az első szakon végig, gondtalan vidámság, bút nem ismerő boldogság ragyogta be.

Aztán forróbban tüzött a nap, fárasztott, tikkasztott, de érlelte a verejtékkel elvetett magot, kalászos tengert varázsolt a földre. Vihar is dult néha, ijesztő, pusztító, de csak elmúlt és utána újra és új erővel folyt az érlelő munka.

Mikor ez betelt, lassanként fogyni kezdett a nap, hűvösödött a szellő, de még vidáman ragyogott a szeliden melegítő nap-sugár a fakuló lombon. Magtár, pincze, padlás megtelt bő áldással, munka jutalmával, hogy élvezze békén aki fáradott érte.

S jött az utolsó szak, a pályának vége. Dér ereszkedett le, csönd borult a tájra; ami volt, mind elmúlt, de maradt valami édes emlékezet, boldogító tudat:

— Szép volt ez a pálya!

S ha kérdem: kinek volt ez hát a pályája, ki volt az a gyermek? . . . talán azt mondod rá:

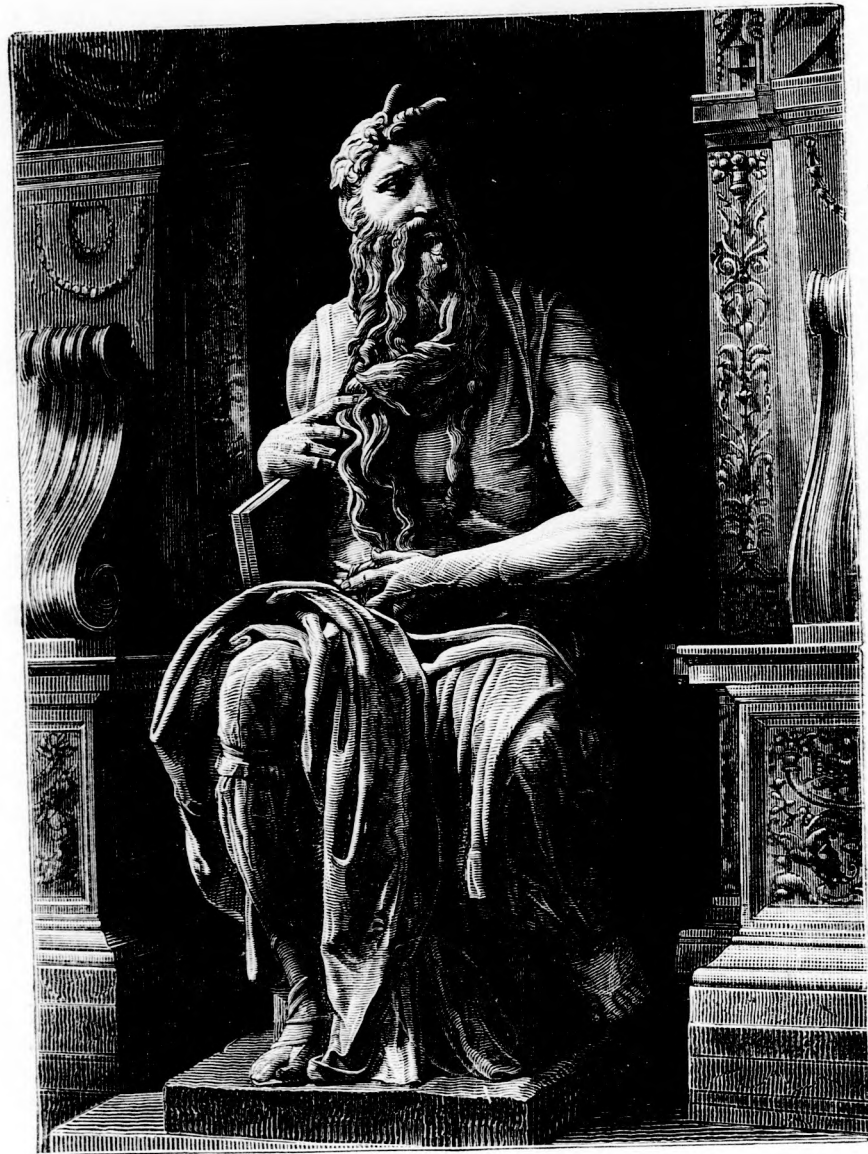
— Ó tudom! Egy Év volt, az ő négy szakával virágos tavasszal, kalász-termő nyárral, áldásban bő ősszel s pihentető téllal.

Én pedig azt mondom:

— Nem! Te magad vagy az! Kövesd csak az örök igazság ösvényét s szép lesz a te pályádnak mind a négy szakasza: vidám ifjúságot követ majd a munkás, bár nehéz érett kor, és ez bő áldást hoz hajlott éveidre s mikor élted végén dér száll fürteidre, boldogan tekinthetsz a multakon végig, mert azt érzi lelked:

— Szép volt ez a pálya!





MÓZSES. (Lásd a 234. lapon.)



CSEMEGE. (Lásd a 247. lapon.)

HOPSZA KISSASSZONY.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Irta Komor Gyula.

Személyek:

Szidi

Kamilla, a barátnője

Lajos, az öссе

Sári, eseléd lány

Történik Szidiék házában.

Első jelenet.

(Csinosan berendezett szoba. Háttul jobbra, balra ajtó. Elöl jobbra asztal, balra tükör.)

Lajos, Szidi.

Lajos (asztalnál dolgozik.) Magyarország fő-folyói a Duna, Tisza, Dráva...**Szidi** (fehér ruhában.) Száva... Ezt már a Dundi kutyus is tudja... Pszt, pszt, Dundi! Hol vagy?! Mondd el Magyarország fő-folyóit... Tanítsd meg rá a Lajcsit...**Lajos** (már előbb is félbe akarta szakítani Szidit.) De... de már ez nem járja!... Miért zavarsz? Maradj a tükörnél és csinósítsd magad, Hopsza kisasszony!**Szidi.** — Ju ju juj, föl ne falj a szemekkel, és sohse emlegesd azt a Hopsza kisasszonyt!... Nos igen! Szeretek táncolni és tudok is... Azt mondta Mambrini ur, hogy senkisésem járja ugy a pas de quatret mint én... Nézd csak!...**Lajos.** — Ej, bocsáss!**Szidi** (hizelegve.) No, de édes Lajcsi, ne légy már ilyen dörmögős fiók medve!... Rajta, zongorázz nekem... Vagy igaz! Ebben a szobában nincs is zongora.**Lajos.** — Talán bizony behozzam?**Szidi.** — Hahaha, hopszasza! Be akard hozni?... No már azzal nem bírsz! De hát füttyölj. Ugy is jó lesz. Rajta!... (Füttyölget.) Így ni! (Tánczolgat.) Trallala, lalla, lalla, lalla, dídldum, dídldum, dáj!**Lajos.** — Hát nincs benned semmi komolyság?**Szidi** (összintén.) Nincs, édes!... De igen, van mégis... Jaj, mégsem hozzák a panyókámat! Tudod, a plüös belépőt... pedig Sárinak már régen itt köllene lenni! Igazán elkészerit! (Székbe dől.) Kukkot sem szólok, mig itt nincs az a kiállhatatlan teremtes...**Lajos.** — Van esze! (Tovább tanul) Magyarország fő-folyói a Duna, a...**Szidi.** — Kérlek, hagyj már azokat a fő-folyókat!... (Csöngetés.) Hah, jön a Sári! (A jobbik ajtóhoz fut.) Sári, Sári!**Lajos.** — Nem arra van az előszoba!**Szidi.** — Igaz, igaz! Már azt sem tudom, hol áll a fejem! (A bal ajtóhoz siet.) Sári. Sári!

*

Második jelenet.

Előbbie, Kamilla.

Kamilla (egyszerű fehér ruhában.) Sári? Mióta hívnak engem Sárinak?**Szidi.** — Édes, kis Kamillám! Csókollak! (Megesékolja.) De jó hogy eljöttél. Hát a mamád? Te is a próba-bálba mégy, ugy-é? Együtt megyünk! Jól fogunk mulatni! Csak már a belépőm itt volna! Juj, azok a szoba-lányok! Csupa méreg az ember élete. Istenem, ha olyan nagy lány volnék már, mint a mama, mindjárt elcsapnám...**Lajos.** — Tessék! Megint megeredt a kereplő!**Szidi** (elszégyelve magát.) Szabad tán beszélni?...**Lajos.** — Jó napot, Kamilla! Ettől a zakatoló Hopsza kisasszonytól még nem is köszönhettem.**Kamilla** (nevetve.) Hopsza kisasszony?**Szidi.** — Mérgesíteni akartok?**Kamilla.** — Isten ments!**Szidi.** — Nem is szabad! Ma jó kedvű akarok lenni! Istenkém, istenkém, ha én

nyerném meg az ezüst-érmét, melyet a táncz-
mester ur kitűzött . . . Irigynél, Kamilla?

Kamilla. — Nem én! Hova is gondolsz? Tudod, hogy nem igen szeretek tánczolni. Nem is illik, hogy oly mohón, szenvedélyesen kívánjad. Kedves anyám is elmagyarázta, hogy a jó neveléshez tartozik, ha a leány nem ügyetlen a tánczban; de a sok ebben is megárt.

Szidi. — Oh, én egész nap tánczolnék! . . . reggel, délben, este.

Lajos. — Az ám! Legjobban szeretne polkát reggelizni, pas de quatret ebédelni és keringőt vacsorálni.

Szidi. — Hát a négyes hol marad? . . . Oh, a négyesben ki fogok tenni magamért! Gyerekek, azonnal próbáljunk négyest! Rajta! . . .

Lajos. — Hárman tánczoljunk négyest?

Szidi. — Miért ne? . . . Lajcsi, te járod Kamillával, én meg a székkal. (A székhöz fut.) Uram, kérem a karját. (Fogja a széket.) Álljatok hát sorba!

Kamilla. — Jaj, Szidi, de bolondos is vagy te! . . . Nem érek rá . . . A mama vár . . .

Szidi. — De kérlek, neked nem árt egy kis ismétlés . . .

Lajos. — Én meg nem is értek a dologhoz.

Szidi. — Majd Kamilla megmagyarázza . . . Na! . . . Így! (Felállnak; Kamilla Lajossal, Szidi a székkal.) Pantalon! Előre . . . (Indulnak. Szidi magával húzza a széket.) Engedjetelek át . . . Így! Most meg vissza. Balance! (Tologatja a széket.) Erre, uram, erre . . . Ah uram, egyenesen álljon . . . Négy lépés előre, négy vissza . . . Így! . . . Tour de mains! Forogjunk egyet . . . (Megfordul a székkal.)

Kamilla. — Nem bírom tovább! Ez már mégis nevetséges!

Szidi. — (Ingerülten.) Hogy mondhatsz ilyet?

Lajos. — Óvatosan Kamilla! Ha Hopsza kisasszony tánczát zavarja, mindjárt fel-fortyan. Kicsi bögre . . .

Szidi. — No már kérlek, én komolyan fogom fel a dolgot és nem akarok a tánczvizsgán szégyenben maradni . . . Csak már itt volna a belépőm! . . . Hol is késik az a Sári?! . . . Soha ilyen ügyetlen, ostoba libát mint . . .

Kamilla. — Szidike, elragad a szenvedély. Tudod, hogy ez nem illik.

Lajos. — Hja, ha a kisasszony csak azt tenné, ami illik . . .

Szidi (haragosan.) Azt teszem, amit akarok. Engem ne tanítsatok! Elég bosszuságom van amugy is. Irigyek vagytok, igenis . . .

Kamilla (fájdalmasan.) De Szidike! . . .

Szidi. — Hagyjatok békében! Mindig bosszantanak, mérgesitenek . . . Nincs nyugta az embernek . . .

*

Harmadik jelenet.

Előbbiek, Sári.

Sári (paraszt-leány.) Hozom az antrét!

Szidi (kitépi a kezéből.) Most már nem is kell. (Haragosan lecsapja.) Hol maradt el olyan sokáig? Bizonyosan eldiskurálta magát vagy báméskodott az utcán . . .

Sári. — Kéröm kisasszonykám: amint mögkaptam, nyomban gyűttem; nem néztem én se jobbra, se baara . . .

Szidi. — Hazudsz! (Lajos és Kamilla méltatlankodva össze néznek.)

Sári. — De már kéröm a kisasszonykát, ilyet ne mondjon neköm! Szegény cseléd-leány vagyok, de az éd'sapám arra tanított, hogy hazudozni nem tisztösség.

Szidi. — Mind egy!...

Sári (pityereg.) Persze, könnyü a kisasszonynak megkínózni a szögény embört. De el is panaszolom a nagyságánál! (Kiszalad.)

Kamilla. — Baj lesz ebből, Szidi. Talán megvigasztalom. (Utána megy.)

Lajos. — Én sem háborgatom a kisasszonyt... Tessék magába hopszaszázni (gunyosan) ha olyan jó kedve van. (El.)

Negyedik jelenet.

Szidi. — Itt hagynak... Szépen vagyok... És a panyóka! (Fölveszi.) Jaj nekem, hiszen itt ki is feslett... Mit csináljak? Megint ez az én hirtelen természetem... Megbántottam Kamillát, Lajcsit, Sárit! (Busan.) De rossz leány is vagyok én!... Meg köll békéltetnem őket... (Kiszól az ajtón.) Kamilla, édes! Lajcsika! Sári! Na jöjjetek be... Szépen kérlek...

Ötödik jelenet.

Szidi, utóbb Kamilla, Lajos, Sári.

Szidi. — Hát nem jöttök? (Hangosan.) Ha nem jöttök, hát... (szeliden.) Kamilla, jöjj hát...

Kamilla. — Én már itt vagyok... de Sári nem akar...

Szidi. — Ugyan hozd be!

Lajos (behozza Sárit.) Na itt van! Hiszen tudtam, hogy ez lesz a vége.

Szidi. — Meglássátok, legyőzöm ezt a csunya természetemet... Igazán már nincs is kedvem a próba-bálra menni.

Sári. — Még hogy... oah! Még csak az kék! Hásze tudom én, hogy a kisasszonyka nem úgy gondúta, amint mondta... Jézus, az antré ki van feseeve! Móg milyen poros! Szaladok, mögtisztítom...

Szidi. — Te jó lélek... Édes Sárika! Megbocsátasz?

Sári. — Ne tréfáljon a kisasszony... Még hogy én mögbocsássak?... Hogy ne? (A panyókát fogja és tisztogatja.)

Lajos. — Látod, Szidike? Lehet ám az ember vig, tánczolhat is kedvére, de azért nem köll sértegetni senkit.

Szidi. — Nem is fogok soha.

Lajos. — Ezt már szeretem... Most akár magam is tánczra kerekedjek örömben... Rajta! Álljatok fel a négyeshez! Kisasszony, szabad kérnem? (Karját nyújtja Kamillának.) Fogja a székét, Hopsza kisasszony... Pantalon! (Énekel. Esetleg zene is szólhat. Mialatt a párok egymáshoz közelednek, a függöny legördül.)

CZICZA-DIVAT.



A fehér cziczának

Fekete kendő kell,



A fekete czicza

Szebb fehér kendővel.



Tarka cziczán pedig,
Az már csak bizonyos —

Csak a tarka kendő igazán divatos.

GONDOLKOZIK-E AZ ÁLLAT?

Kedves Forgó bácsi!

RELBÁTORODVA a néhány eseten, melyet a fönti czim alatt közlött a »Kis Lap«: engedje meg, hogy én is említsek példát. Nem oly érdekes bár, mint a többi: de mégis tanuságot teszem róla, hogy az állat gondolkodik.

Ugyan is:

Van minékünk egy aranyos kis mókusunk, melyet apa hozott egy utazásából még az ősszel.

Ez a mókus annyira megszelidült, hogy a szobában már szabadon ugrál, s általában véve nagyon kezes.

Egy délután künn felkuszott a függönyön s ott is maradt. Mikor esteledni kezdett, mi féltünk, hogy ha Muki, (igy hívjuk a mi mókusunkat) ott hál meg a függönyön, vagy az éjjel leszáll s még kárt tehet. Ezért mi, a kisasszony-nyal együtt, seprővel, bottal voltunk kénytelenek a Mukit az ő magas állásából lezavarni. Ez így ismétlődött minden nap. A héten, midőn sötétedni kezdett, Muki úr egyszerre csak magától ereszkedett alá a függönyről, beosont a kalitkájába, s onnan ki sem kívánczolt többet más nap, midőn szokott kuszá-sait ismét megkezdé. Az állatka tehát megsokalta a kergetéseket s inkább a maga jó-szántából jött le esténkint.

De tulajdonképen ez nem is mese, hanem igaz. Sőt megtette azt is, hogy éppen akkor szállt le, mikor ozsonnánál ültünk. Muki nagy méltósággal elkezdett enni, ahogy tőlünk látta. Megjegyzem még, hogy csak három izben hajszoltuk le. Már negyedszer nem volt rá szükség.

Most is, hogy ezt a levelet írom, fenn a függönyről kukucsál le reám.

Selevér Flóra.



BOLDOG VILÁG.



*HOGY ha nézem az orcátok,
Csupa holdvilágot látok;
A képetek oly kerek,
Ti mosolygó gyermekek!*

*Még a kerek-arczu bábu,
Az is mosolyogva bámul.
Csupa kerek hold-világ,
Jaj de boldog egy világ!*



MÓZSES.

(Képpel a 249. lapon.)

MA azt kérdezném tőletek, tudjátok-e, ki volt a bibliai Mózes? — bizonyosan a legtöbben azt felelnétek:

— Hogy ne? Már olvastuk, tanultuk az ó-testamentumból, hogyan vezette ki Mózes az Ur választott népét az egyiptomi rabságból. Mózes volt a Fáraók hatalma alól kiszabadult zsidó nép vezére és törvényhozója, aki elvezette népét az ígért földje, a tejjel-mézzel folyó Kánaán közelébe, de ő maga már nem jutott be oda.

Több ezer esztendő előtti nevezetes történet az, melyet a biblia megőrzött számunkra s melyet azóta minden újabb nemzedék áhitattal olvas. És nem csak mint érdekes szent történetet olvassuk maiglan is, hanem mint vallási szent törvényt is, mert Mózesstől származik a tiz parancsolat is, melyet köbe vésvé ő mutatott fel az Ur rendeletére népének. Minden igaz jó embernek szent törvénye ez mai nap is.

Az évezredek folyamán szent könyvekben, festményeken, szobrokon számtalanszor ábrázoltak Mózesst. Híres, nagy művészek készítettek róla képet, szobrot, persze csak képzelet után, mert hogy milyen volt Mózes igazán, ki tudhatná?

A leghíresebb és legjelesebb szobor-mű, mely Mózesst ábrázolja, Rómában van s ezt mutatja be mai rajzunk. Körülbelül negyedszáz esztendővel ez előtt alkotta a legnagyobb lángelmék egyike, Michelangelo Buonarotti, aki épp oly nagy szobrász, mint festő-művész és építész volt. Számos remek-művet hagyott hátra s ezek egyike a Mózes szobra.

És ha magunk nem tudjuk elképzelni, milyen lehetett Mózes, e szobor képét nézve, elhisszük a lángelméjü művésznek, hogy:

— Ilyen lehetett!

Nyelv-gyakorló feladvány.

Azokból a betűkből, melyek e szóban:

Kerítés

foglaltatnak, legalább harmincz más önálló szó és név alkotható.

Mely szók azok?

(Megjegyzem, hogy csak köz-ismeretü magyar önálló szók érvényesek. Ki vannak tehát zárva az idegen szók, ugy szintén valamely szónak hajtogatott vagy ragozott alakja, ugyan-egy szónak többféle értelem szerint való felsorolása, elavult és csak szótárakban található szók, valamint olyan tájszók, melyek csak szűk körben ismeretesek.)

A legtöbb helyesen alkotott szó beküldője, vagy, ha többen küldenek be egyenlő számú helyesen alkotott szót, a sorsolásnál elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök“.

Görög tündér-mesék gyermekek számára, írta Kingsley Károly, angolból fordította Pulszky Ágoston; hat eredeti kö-nyomatu képpel, dísz-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 14-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

G	É	Z	A
É	R	E	M
Z	E	N	E
A	M	E	N

Helyesen fejtették meg: Romeiser Márta, Könyöki Iona, Toldy Iona és Ferike, Vajna Gabriella, Schwarz Magda, Bódy Ödön, Pick Margit, Ringer Lilike, Günther Mariska és Magda, Probstner Arthur, Graner Stefke,

Márta és Hilda, Engelmann Jenő, Korbuly Józsi, ifj. Münnich Aurél, Stein János, Schomann Józsi, Fuchs Lilike, Hekler Gizike, Kövesi Jenő, Simon Béla, Schwarz József és Béla, Jurenák Gizi és Ferencz, Kocsis Gizella, Hager Ottó, Néhai Vil-mácska, György Géza és Pál, Richter Vilma és György, Herczegh Malvina, Lőrinczy Mariska, Novák Ilonka, Rimay Erzsí, Busay Irénke és Gizike, Havas Margit, Keresztély Ernő, Rosenberg Irma és Sándor, Scheer József, Gyermek Kálmán, Granitz Manó és Ödön, Duma Erzsike, ifj. Krieger Kálmán, Körmendy Sári, Lányi Rudolf, Weinberger Lajos, Daniélisz Margit, Mérey Ágosta, Neumann Lajos, Diémár Kálmán, Gaszner Ilike, Ránzai Anna, Lányi Andor, Kristóffy Erzsí és Andor, Haydin István, Boknyik János, Veisz Erzsike (a *Veisz* név is, az *Erzsike* név is gyakran fordul elő kis olvasóim közt. Van kívül még több *Veisz Erzsike* is. De arra nincs érzésem, hogy a tömértelen név közt kutagassam, melyik az illető? *F. b.*). Schwartz Cella, Jakab Piroska, Gyémánt Elek, Glósz Irma, ifj. Kőrösi Károly, Szász Zsombor, Sass István, Koller Pál, Berecz Kálmán (írást beporozni nem illik. *F. b.*), Nékám István és Ervin, Hein Etelka, Szamek Margit és Zoltán, b. Eliatschek Virike és Édike, Wallfisch Irén, Szum-rák Jenő, Pilz Erika és Felice, Esterházy Erzsébetke, Angermayer Béla, Müller Miczike, Csáky Ilona, Polgáry Karola, Cziráky Gyuri, Agulár Olga, Ohrenstein Klára, Fáy Endre és Árpád, Rajcs Andor (te is tépett levélre írsz? *F. b.*), Bolyó Pálma és Károly, ifj. Farkas Géza, Beck Ernő, Heller László, Graefl Márta és Paula, Szmrecsányi Imre, Magyar Mariska, Leidenfrost Pali, Dobrovits Margit, Magassy Emil, Szondy Gyurika, Kilián Géza, Mándy Thyra, Ghillány Sándor, Gerő Ottó, Mössmer Józsi, Turcsányi Imre, Kerbolt Ilonka és Valika, Benkó Jenő, Koronhály Zoltán, Furman Jancsi, Herczeg Ilonka és Albert, Szilágyi Erzsike, Kövér Miczike, Boross Emmike, Adler Rudolf, Medovarszky Mátyás, Lóvy Miklós, Kaszás Irén és Imre, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Halbrohr Margit, Stein Lajos, Mader Iduska, Kondor Szeréna, Lóránt Ella, Boér Sarolta és Lajoska, Bozó Margitka, Pillitz Imre, Schweiger Margit, Rózsai és Mór, Lázár Mariska és Etelka, Szmrecsányi Ninka (kinek az írása? *F. b.*), Bohrandt Lajos, Steiner Olga, Leo és Dezső, Gerece Egonka, Löllbach Emmike, Schvartz testvérek, Bauer Ödön, Horváth Margitka, Kösch István, Szilvássy Erzsébet, Záborszky Mariska és Dezső, Kálmán Mariska, Hazai Jolán, Freund Imre, Rosenfeld testvérek, Bachech (?) Mátyás, ifj. Csorba Meny-hért (olyan tömérdek név közt bizony megérik, hogy egyik-másik rossz helyre kerül. *F. b.*). Farkas testvérek, Kalmár Rózsika, Fischl Izabella, Piller Géza, Veres Gellért, Löbl Irma, Parsch Gyuri, ifj. Jákó János, Szalkai Bandi, Baudiss Gusztáv, Kann Lenke, Sármezey Miczi és Annuska,

Armuth Erzsí, Lakner Margitka, Virághalmy Juliska, Zubor Imre, Szent-Ivány Carla, Mándy Gizike, Subert Margit, Enders Ida és Olga, Ranzenberger Lajos, Mittelmann Adél, Molnár Katicza és Albert, Rakita Béla, Kazy Livia, Vincenti Olga és Guszti, Jármay Renée, Kossaczky Gyula, Posch Boriska, Nyáry Ida, Jülek Jani és Tihamér, Kleinschnitz Mariska, Török Ella, Marczali Bözse és Póli, ifj. Wolf Gyula, Bogyay Ernő, Krajcsovits Ottó és Sándor, Kricsa Andorka, Hajdu József, Schiller Frigyes, Meszleny Iván, Hefty Andor, Gallatz Imre, Weszter Béla, Nagy Béla, Mandel Jolán, Weisz Béla, Rátz Ottó, Matuska Miklós, Urbán Clotild, Krivány Dénes és Jankó, Teőke István és Gyuri, Glatz Ernő, Grubits Mariska, Veres Gizike, Jablonszky Etelka, Badics Gizella, Klopstock Tekla, Paschek Jenő és Vilmos, ifj. Gillemot Lajos, Scharff Gyula, Pátzay testvérek, Krámer Sándor, Hruschák Irma, Valásek Annuska, Kuzma Albi, Sier Friczike, Lukács Irma, Jam-niczky Mária, Buda Matild, Irmuska és Aniczi, Ember Pista (A te írárod? Mert nagyon csinos ám, amolyan kiérett írás, és nagyon emlékeztet az édes atyádra. *F. b.*), Spitz Jolán és Dezső, Ernst Olga, Rétyay Vilma és Miczi, Berényi Irmuska, (ha a neved nincs benne a lajstromban, jele, hogy a leveled nem jutott hozzám *F. b.*), Scheiber Béla, Zombory Margit és Géza, Neumann Alice, Bornemissza Rózsika és Jóska, Gaál Ilonka és Ödön, Löwensohn Imre, Blum Mariska, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Vajda Mariska és Feri, Kepets Lotti, Töpfer Márta, Illés Irma, Vancsó Anna, Szitányi Matild, Agárdy Mariska, Hentz Olga és Győző, Nagy Lenke és Ernő, Roheim Rózsika, Török Imre, Nemes Irén és Ödön, Gerber Vilmos, Barkóczy György, Mayer Jenő (tisztelegesebb papirosra is írhatnál. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtén-vén, nyertes lett *Löllbach Emmike*, *Salgó-Tarján-ban*, kinek a jutalom-könyvet (*Virágcsokor*, elbeszélések és költemények, emlékül jó gyerme-keknek gyűjtötte *Füssy Tamás*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LII. kötet 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Herczeg Ilonka és Albert, Furman Jancsi, Benkó Jenő, Turcsányi Imre, Kerbolt Ilonka és Valika, Farkas testvérek, Nyáry Ida, Jármay Renée, Vincenti Olga és Guszti, Török Ella, Weisz Béla, Barsi Dezső.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Urbán Clotild. Az elsőt besoroztam; a 2-ik régi. — Kazy Livia Csekély változtatással meg-jelen. — Enders testv. Gyarlócskán fordított találós mesék, melyek *német* szójátékok lévén

magyarban nem is alkalmazhatók. A »Kaffee-mühle« magyar neve nem kávé-malom, hanem kávé-daráló. Tán csak a negyediknek, ha megkegyelmezek. — **Villiger Irénke.** Teljes szívből osztozokodom nagy bánatodban. Két testvérkét veszteni el egyszerre, súlyos fájdalom. Az ártatlanok lelke áldva tekintsen rád a magasból. — **T. D. M.** Kivánsága teljesülni fog. — **Kerbolt testv.** Az »iram« helyett más szót keressetek, mert ez is csak afféle mondva csinált állati név a »rénszarvas«: mint a »nyakorján« a zsiráf helyett. Így kiigazitva küldjétek be újra. A szám-koczkátok azonban bevált s ezt közlöm is. — **Kovács Mariska.** Kérésednek eleget teszek. Azt azonban ne hidd, hogy az előzetők lajstromából könnyű kikeresni egy bizonyos nevet, anélkül hogy lakóhelyét tudatnád. Akár nagy erdőben egy bizonyos fát, utmutatás nélkül. Más annak a módja. — **Benkő Jenő.** Mi okból pöcsételed be a leveledet oly gondosan, mintha fontos titkot rejtene? Még ha nyitva küldenéd sem bontanák föl. Sőt így legkevésbé. — **Szondy Gyurika.** Ha egyszer Budapestre kerülsz fel, nézz el hozzám. Szívesen látlak. Hármatokról örvendő tudomást veszek. — **Cservenák Margitka.** Egyiket kiválasztottam. A levél a te írásod? Porzóval behinteni az írást már nem szokás. — **Nagy Kálmán.** Nem egészen tizenegyezer. — **Gerber Vilmos.** Miért nevezel te engem Forgó Dömének? Álmodtad ezt a nevet? — **Csukássy Loránd.** Nagyon köszönöm a virágos leveledet. Mint ha csak valami bájos költeményt küldöttél volna benne. — **Esterházy Erzsébetke.** Személyes vonatkozású kérdésedre annyit, hogy én nem voltam oly szerencsés, királyomat és hazámat fegyverrel szolgálhatnom. De igyekszem e nemes földadat teljesítésére egy másik fegyverrel: a tollal. — **Szt. Ivány Carla.** A versikét te jónak vallod, én meg gyöngének. Így bizony alig ha vergődünk egy véleményre. A jó tanácsot pedig köszönettel melőzöm. Legszébb jutalomnak én a könyvet tartom. Ha utmutatásodhoz képest járnék el, hogy t. i. jutalom-tárgyakul küldözsek varró-készletet s lombfűrész is: utóvégre még bábu-raktárt köl-lene berendeznem. — **Wnsk (Nytr. Zbr.)** A kézirat címéből az derül ki, hogy az megkéssett pályamunka. Mint eléggé jól pergő előadásu mű a »dicséretesek« sorában méltó helyet foglalhatott volna. De a közlés alkalma elmulván, immáron külön álló munka gyanánt ki nem adható. — **R. L.** Örvendek az apróság szerencsés folyógyulásán. — **Haydin István.** Lám, most is Istánnak iratkoztál, de Ivánnak is. Már most melyik az igaz neved? A leveled 2-ik pontjára nézve: épen az a hiba hogy a kiadó és nem a szerkesztői hivatalba küldöd leveleidet. — **Krámer Sándor.** Ha a pénz-utalvány tulsó lapját nem olvastam, magától értetődik, hogy kéreseedet sem teljesíthettem. Ezentul te is a szerkesztői hivatalba küldjed soraidat. Mert e közt s a kiadó-hivatal

közt hosszú az ut. s azon néha bizony el-elvész egy-egy dolog. — **Gallatz Imre.** A te olvasó társaid legnagyobb része nincsen még abban a korban, hogy nagy költőink nevét és műveit ismerjék. Mégis, ha közlését óhajtod, úgy s olyan rendben szerkesszed meg, mint ahogy példáját bizony elégszer láttad a »Kis Lap«-ban. — **Simon Béla.** Írásod olyan apró és kusza, hogy nem bírtam rajta elmenni. Sajnálod a szememet s ne sajnáld a kezedet. — **Szász Zsombor.** Hiszen igazad van, jól tudom. De én a magam tapasztalásaiból merítettem azt a megjegyzést. — **Valásek Annuska.** Egész csodával határos, milyen gyorsan magyarosodtál meg. Ügyes, takaros leveleddel nagy örömet szerezteél. Panaszodat közöltem a kiadó-hivattal. Az segít a bajon. — **Szmrecsányi Ninka.** Tudtommal a m. k. postai épület »poste-restante« osztályában. Ha az életben minden kívánságod olyan gyorsan teljesül, mint az, hogy közöljön a »Kis Lap« indián elbeszélést boldog fogsz lenni. — **Nagy Olivia.** Az előző üzenet neked is szól. A virágos köszöntést nagyon köszönöm. — **Marczali Bözse és Póli.** Mind-egyig beváltak. — **Herendi Böske.** Az a német lap a magyar eredeti nyomán közölte azt a cikket. De hát bizony egyik sincs a birtokomban. — **Grubits Mariska.** Majd csak segítünk rajta. — **Stein Lajos.** Színes műmelléklet minden második (páros) számmal jár, tehát minden előzető tudhatja, mikor jelenik meg a legközelebbi. Ha kérdésed netalán onnan ered, hogy már két számmal többet kaptál színes műmelléklet nélkül, azt jelentsd be a kiadó-hivatalnak. — **Blum Mariska.** Nagyot aludtál, kis leányom! Most várod »A rab-szolga karaván« elbeszélést, melynek közlését a mult ősz elején ígértem? Hiszen már fél esztendeje, hogy meg is jelent. — **Ursulus.** Ez bizony még csak szárny-próbálgatás: a röpülés még nem sikerült. A tárgy jó, az előadása azonban fogyatékos. Mellesleg azt is megjegyzem, hogy a félkezüt nem csak katonának nem veszik be, hanem papnak sem. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

B. D. és R. A. nem tarthatnak rá számot, hogy rendetlen írásu, pecsétes levelekkel foglalkozzam.

LEVELEZÉS.

Kovács Mariska (Vinczefő, u. p. Egved, Sopron vmegye) Szabó Elzával.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.